

DEBRECZENY GYÖRGY
kilép a gyermek a csillagtérbe

Karátson Gábor *Miért fest az ember* című könyve alapján

*csikorgott a ceruza az érdes palán
 finom vonalakat láttam
 síkokat repedéseket foltokat olykor
 s a méz színét
 egyszer kék követ találtam
 hullámsík zúg a víz
 elnéznénk akármeddig
 a pára kikristályosodik és
 kihajt a jégvirág
 megőrzi lényegét
 de új formába öltözik*

*elég egy jégdarabbal
 zöld levéllel piros bogyóval
 megdörzsölni a papírt
 és máris különös fátalak
 és szárnyak suhognak
 az elkülönített fehér képsík
 üressége lassan megtelik*

Szerváciumsz Károlyné síremléke

*levelek erezete csillagképek
 vizek fodrozódása emberi arcok
 felragyognak a színek
 mély hallgatag sötétben vagy fénylőn
 megjelennek a kövekben
 vagy egy virág szíromlevelén
 láthatóvá lesz a szúirta kép
 a haldokló fa kéreg nélküli törzsén*

*jó lenne belefesteni a térbe
 mint a nap az ég a felhő a vihar
 színeket teregetni a táj szárítókötelére
 dombos tájban szentendrei házak
 feszülettel tűzvörösek
 a rozetta-kocsit röpítő lovak
 bőrén áthat a világ szava
 a festőt nem hagyja nyugodni az emlék
 felébred nappal s éjszaka
 nézegeti a fákat
 a hegyek formáit tapogatja
 ó a gondolatok az emlékek a festékek
 a mélység a kép síkján alkot teret
 a színek szabadon lebegnek
 a vastag fekete vonalak között
 a mélység lerombolódik
 s megépül a kép mezején a kivégzés
 és a feltámadó emberi alak*

*szétszakadt a létezés selyemszövege
 a végtelen mozdulatot nem lehet többé
 egyetlen karácsonyfára kötözni
 a grafitpálca fekete vonala
 a tábla csöndjét fölkarvarja
 kilépnek a színek a képek
 a múzeumi unalomból
 mert a mindenségnek
 ugyanolyan fontos egy lepkeszárny
 mint a tejútrendszer csigavonala*

*ülünk le egy fásorban a padra
 lepkék cserebogarak és galaxisok
 röpködnek körülöttünk
 egész lényével lép ki a gyermek
 a csillagtérbe*